

РЕШЕНИЕ

№ 1218

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 27.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11346** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.118, ал.3 от КСО.

Образувано е по жалба на Ц. Д. М. срещу Решение № 1040-21-422/05.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-6764-3/24.07.2019г. на длъжностно лице по ОБ, с което е отказано обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

Според жалбоподателя решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, постановени в нарушение на материалния закон и процесу-алните правила, както и необосновани.

Изводът на административния орган, че жалбоподателката е следвало да се обърне към държавата на последна заетост - Великобритания е неправилен, според жалбата, тъй като понятието „държава-членка, в която пребивава“, трябва да се ограничи до държавата, в която работникът, макар и да е бил зает в друга държава-членка, продължава своевременно да пребивава и където се намира центърът на интересите му (решение на Съда на ЕС от 17.02.1977 по дело C 76-76 S. P. v O. national de l'emploi). Мястото на обичайно пребиваване, съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) № 987/2009г. се свързва с оглед центъра на интересите на конкретното лице, като е необходим прецизен анализ на относимите факти и обстоятелства - продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки, семейното положение и роднинските връзки на лицето, жилищното му положение и доколко постоянно е то, както и естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, в т. ч. постоянният характер на дейността

и продължителността на всеки договор за заетост, място, където обичайно се упражнява тази дейност и др.

Прави се разграничение между понятията „пребиваване“ и „престой“, съгласно чл.1, б. й) и к) от регламент (ЕО) № 883/2004 - „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава, а „престой“ означава временно пребиваване. Според жалбоподателката, понятието за държава-членка, в която пребивава лицето, визира държавата, в която то обичайно пребивава и където е обичайният център на интересите му. От приобщените към административната преписка писмени доказателства може да се заключи, че държава-членка по пребиваване към момента на подаване на заявлението за получаване на парично обезщетение за безработица е Република България, в която същата се е завърнала с намерение за трайно пребиваване, като се е поставила на разположение на службите по заетостта.

Решението на административният орган освен това е немотивирано в частта, относно въпроса коя е държавата по пребиваване на жалбоподагелката и не е изследван и необходимия обем обичайният център на интересите ѝ.

В съдебното заседание по делото жалбоподателката се явява лично и с адвокат, поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски за адвокат в размер на 600 лева. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 214-00-6764/23.07.2019г. Ц. Д. М. е поискала отпускане на ПОБ по реда и условията на КСО, като е приложила заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със СЕД 11002 (по образец) и декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004*. В заявлението е посочила, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди във Великобритания от 12.06.2018г. до 19.07.2019г.

Извършена е преценка, относно пребиваването на М. по подадената от нея Декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004*, а именно:

-последен период на заетост на заявителката в чужбина от 12.06.2018г. до 19.07.2019г. във Великобритания;

-през периода на последната заетост в чужбина, съпругът на заявителката е живял в държавата по последната заетост;

-през периода на последната заетост в чужбина на заявителката, децата ѝ са живели/учили в държавата по последната заетост;

-през периода на последната заетост в чужбина на заявителката, преобладаващата част от роднините ѝ са живели в Република България;

-притежава собствено жилище в Република България;

-преобладаващата част от социалните ѝ контакти са в държавата по последната заетост.

С Разпореждане №214-00-6764-3/24.07.2019г. на длъжностното лице по ПОБ, на

основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004 е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО на Ц. Д. М. с мотиви, че съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004 НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица. Видно от вписаните данни в декларацията относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, пар. 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 е прието от административния орган, че компетентна да прецени правото на обезщетение за безработица, по смисъла на европейските регламенти в областта на социалната сигурност е държавата на последна заетост – Великобритания.

В съдебно заседание е разпитан съпругът на жалбоподателката, който заявява, че са били във Великобритания, заедно със съпругата и детето си, но са се върнали през август 2019г. с намерение трайно да останат в България, тъй като се е наложило да се грижи за болните си родители. Във Великобритания съпругата му е работила в хотел, детето му е ходило на училище, той също е работел. Когато са били във Великобритания са имали контакти и с българи, които живеят там, а когато са се върнали в България са възобновили контактите си тук. Поддържат все още контакти с техни приятели във Великобритания.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град направи следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество се явява основателна, по следните съображения:

Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган, спазени са административно-производствените правила и правилно е приложен материалният закон.

Съгласно чл. 65, ал. 2 от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване, напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава, се поставя на разположение на службите по заетостта на тази държава-членка.

Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност посочва в чл.11 елементите за определяне на пребиваването. При различия в становищата на институциите на две или повече държави-членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информацията относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват:

а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки;

б) положението на лицето, включително:

і) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост;

- ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето;
- iii) упражняването на неплатена дейност;
- iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи;
- v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му;
- vi) държавата-членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане.

Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице.

Спорно по делото е, дали като лице с българско гражданство М. попада в персоналният обхват на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване, във вр. с чл. 2, § 1 от същия. Съгласно чл. 65, § 2 от Регламента, тя може да избира да претендира обезщетение за безработица по законодателството на компетентната държава по последната заетост /в случая Великобритания/ или по законодателството на държавата, в която се е върнала – България, ако отговаря на условието: по време на последната си дейност като заето лице (във Великобритания) да е имала пребиваване (т.е. център на интереси) в България. За да се провери дали отговаря на това условие следва да се извърши оценка на наличната информация и доказателства, относно посочените в чл.11 на Регламент (ЕО) № 987/2009 критерии.

Настоящата съдебна инстанция намира, че към периода на заетостта от 12.06.2018г. до 19.07.2019г., за която заетост се претендира ПОБ, Ц. Д. М., която е живеела с цялото си семейство – съпруг и дете във Великобритания, като съпругът е работел, а детето е посещавало училище там, не е имала център на интереси, т.е. „пребиваване“ по смисъла на чл.65 §2 от Регламент №883/2004 в България. Съпругът сам заявява, че е заминал за Великобритания около две години по-рано, а семейството се е присъединило към него, след като се е установил. Център на интересите на цялото семейство, включително държава-членка, в която се счита, че лицето е пребивавало за целите на данъчното облагане (чл.11, §1, б.б), т.ви от Регламент (ЕО) № 987/2009) се явява по време на заетостта на М. държавата Великобритания, поради което тя е и компетентната държава – членка за изплащане на обезщетението. Причина за завръщане в България, според свидетелските показания е появилата се необходимост съпругът да се грижи за болни родители, която причина е непредвидима и инцидентна, няма данни договорите за работа във Великобритания на двамата да са били срочни, т.е. да са имали намерение за временно пребиваване там („престой“ по смисъла на определението на чл.1, б. к) от Регламент №883/2004), което потвърждава извода, че център на интереси през относимия период на цялото семейство, включително жалбоподателката е била Великобритания.

Предвид анализа на приложимите разпоредби на Европейското законодателство, превратно е направеното в жалбата тълкуване, че след като от 23.07.2019г. държава – членка по пребиваване на жалбоподателката е Република България, то НОИ е компетентният административен орган да предостави от тази дата обезщетение за безработица. Релевантният период, относно възникване на право по чл.65, §2 от Регламент №883/2004 не е датата на подаване на заявлението за ПОБ, а периода на

осъществяване на заетостта, поради което оспореното Решение на директора на ТП на НОИ С. - град и потвърденото с него Разпореждане за отказ за отпускане на ПОБ се явяват законосъобразни и мотивирани.

При този изход на делото на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.144 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Д. М. срещу Решение № 1040-21-422/05.09.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-6764-3/24.07.2019г. на длъжностно лице по ОБ, с което е отказано обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

ОСЪЖДА Ц. Д. М. да заплати на ТП на НОИ С. - град 100 / сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: